

ŠESTÁK

**Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 47, vydáno pro vnitřní potřebu - 4.května 2004, nákladem 50 výtisků**

Pro rok 2004 se v ŠESTCE registrovalo celkem 44 členů - jsme druhým největším oddílem na našem středisku. Těsně za námi jsou vsetínské světlušky z 1.roje. Nejpočetnějším oddílem na vsetínském středisku je Trojka, která registrovala rovných 60 členů!

O Bařince je natočen další hraný film, tentokrát s názvem „Na Bařince, tam je dobře“. Vznikl za nezměrného úsilí Michálka - režiséra, scénáristy, herce, Film se točil v letech 1999-2004. V závěrečné filmové písni si zazpíval i Zdendáš.

Při výběru registračních příspěvků na rok 2004 bylo vybráno celkem 12.750,-Kč. Od 44 členů oddílu. Z toho zůstalo v oddílové poklaně za DOBROVOLNÝ ZVÝŠENÝ REGISTRAČNÍ PŘÍSPĚVEK na stany celkem 1000,- (Gybryšovi, Kutějová, Spívalová, Kořístková) a za SPONZORSKÝ PŘÍSPĚVEK na klubovnu celkem 750,-Kč (Melišovi). Všem oddílovým mecenášům z řad rodičů moc děkujeme. O využití těchto prostředků je možno kdykoliv získat přehled u oddílového pokladníka Irči (mobil 737 249 210).

Na nové celostřediskové akci PRASE (PRAcovní SETkání) se skutečně rožnilo prase a ŠESTKA zajišťovala servisteam. Na Bařince byla 1/4 oddílu. Práce servisteamu

Prosím všechny členy oddílu, kteří mají doma starý kroj, který už nenosí, aby mně dali co nejdřív vědět. Je možnost prodat je mladším členům oddílu - světluškám a vlčatům. Děkuju
Bára

Narozeniny v květnu
27.5. Čita
27.5. Zdendáš
28.5. Pája

byla hodnocena velmi dobře, takže Radku, Spídy, Anito, Irčo, Kikino, Kecko a Zube - moc díky. Zvláštní díky patří i Zdendášovi a Pájovi, kteří se večer nominovali na čestnou funkci Buška z Velhartic a tuto vykonávali ke spokojenosti všech přítomných.

Bařinka je na Silvestra 2004 už zadaná. Na tradiční POLÁRKU ve dnech 27.-29.12.2004 je zablokována pro náš oddíl.

V KMENi číslo 34 (duben 2004) jsou 3 stránky o Bařince + pozvánka na HELP 2004. Ve Skautu-Junáku je taktéž pozvánka na HELP 2004.

Díky Sněhuli byl vydán čtyřstránkový ŠESTÁK SPECIÁL 2004 k příležitosti náborové akce FAMFRPÁLOVÉ KLÁNÍ.

Předtáborová schůzka
rodičů se uskuteční v pátek
21.května 2004 od 18:15
v kateřinické klubovně

Na ŠESTÁKU č.47 se podíleli: Dazul, Kikina, Sněhula, Chytrý, Zub, Bára, Fijalka, Janina, Irča, Klíště, internet (Bud' připraven, Boj o Excalibur), LACHIM spol.s r.o.

Tábor 2004

táborová etapová hra

... A tak časně, dávno ještě než nastal den, byli všichni stavové v největším chrámu londýnském na modlitbách. Když pak bylo po jitřní a když i první mše byla skončena, spatřili na chrámovém dvoře, právě naproti hlavnímu oltáři, veliký čtverhranný kámen podobný mramoru a uprostřed něho bylo cosi jako ocelová kovadlina zvýši jedné stopy. Uprostřed ní vězel krásný nahý meč a kolem bylo zlatými písmeny vyryto:

KDO Z KAMENE A Z KOVADLINY VYTÁHNE TENTO MEČ, JE KRÁLEM CELÉ ANGLIE PO PRÁVU I RODEM.

A pak, když už byly všechny mše odslouženy, vyšli velmožové, aby popatřili na ten kámen s mečem. A spatřivše nápis, někteří zkusili hned štěsí, totiž ti, kdož by rádi dosáhli trůnu. Ale žádný z nich ani jím hnouti, ani jej povytáhnouti nedovedl.

„Ještě zde není ten, kdo dobudemeče,“ řekl arcibiskup „ale nemějte pochyb, že nám jej brzy Bůh dá poznat.“ ...

BOJ O EXCALIBUR

Jak jste asi poznali z ukázky z knížky sira Thomase Maloryho, letošní tábor se ponese v duchu Boje o bájný meč Excalibur. Boj o vítězství ale tentokrát nebude probíhat jen v etapovkách, bude se prolínat celými dny, **v každé hře bude možnost posunout se kupředu na cestě za mečem.**

Vaším 1. úkolem je vyrobit si dobrou, kvalitní zbraň, kterou budete používat skoro každý den a samozřejmě dobře odpovídající kostým. Kostým nemusí mít celá družina stejný, spíše naopak, ale bude ho mít **KAŽDÝ**. Jen dobře vybavená rytířská družina bude mít šanci vybojovat poklad nadozírné ceny...

Zbraně

Jak si vyrobit zbraň, aby nikomu neublížila, to se dozvíte právě na této stránce. Nebude to sice s obalenými meči taková sranda, jeko s meči čistě dřevěnými, ale věřte, že je lepší mít trochu hůř ovladatelnou zbraň, než rozbitou hlavu, zlomenou ruku atd... Prosím dodržujte parametry na výrobu zbraní přesně, jinak budeme nuceni vám zbraň neschválit a nezahrajete si. Důležitá je správná délka zbraně, hmotnost do půldruhého kilogramu a měkkost obalení, zkouška tvrdosti zbraně se provádí na majiteli. Prosím ještě jednou, aby vaše zbraně byly měkké a relativně lehké. Smíte bojovat jen s povolenými typy zbraní. Jedinné povolené jsou: jednoruční meč a štít, jednoruční sekera a štít, řemdich a štít, obouruční meč, obouruční sekera, žádné jiné zbraně nebudou povoleny. Prosím, dodržte míry zbraní, jinak vám zbraně budou zkráceny nebo zakázány. Zbraně nemí být příliš tvrdé, ani těžké. Organizátoři smí jakoukoli zbraň bez udání důvodu zakázat. Zbraně se schvalují v pondělí týden před hrou v trojkařské klubovně, schválit zbraň vám může

Povolené délky zbraní (stejně jako jsou na trojkařský Excalibur):

meč jednoruční - délka až 90 cm.

meč dvouruční - délka až 130 cm.

sekera - délka až 90 cm s břitem až 30 cm.

štít - může být jakýkoli

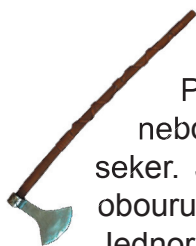
Meče musí být pořádně a kvalitně obalené molitanem nebo něčím měkkým tak, aby neměly tvrdá místa.

Krtek, Dips případně Kopeček nebo Sobol. Ve výjimečných případech lze schválit zbraň v úterý, v den samotné hry jen v ojedinělých případech. Každý šíp je potřeba schválit, jsou ze všech zbraní nejnebezpečnější.

Meče

Meče jsou dva druhy. Jsou to jednoruční meč a obouruční meč. Podstatný rozdíl plyne z názvu a to v tom, že obouruční meč se drží obou rukách a nic jiného do nich už nedáte, zatím co k jednoručnímu meči máte ještě štít. Další rozdíl je v nejvyšší délce, délka se měří od špičky až po závaží na konci, jednoruční meč může mít až 90 cm, rozměry štítu jsou níže. Obouruční je až 130 cm dlouhý, ale nedoporučuji to, optimální délka je asi tak okolo 110 až 120 cm. S dlouhým obouručákem to umí málokdo a pro začátečníka je přílišná délka ke škodě, než k užitku. Vyrobit meč můžete nejlépe z jasanové tyče, kterou koupíte někde v prodejně pro kutily. Záštit na meči musí být, dá se vyrobit asi jen se dřeva, ji doporučuji také obalit izolací, ať se nikomu nic nestane. Závaží na konci meče vyrobíte se sádry, moduritr, plastelíny, schpnější mohou použít olovo. Část od záštity, až po špičku musí být celá obalená nejlépe pěnovou izolací na vodovodní trubky, nebo vatelínem. Na špičku meče dejte ještě bambulku, ať bod protivníka neprobodne. Vše nakonec obalte lepící páskou, černá vypadá efektivně. Nezapomeňte na bezpečnost a obalte meč důkladně. ještě jednou, meč musí být lehký a měkký.

Sekery

Pro bojovníky, kteří se rozhodli nebojovat mečem jsou tu dva druhy seker. Je sekera jednoruční a sekera obouruční. Rozdíl mezi nimi je zjevný. Jednoruční sekera se drží v jedné ruce, obouruční v obou. Jednoruční sekera je jednostranná, má jen jeden břit. (Na obrázku je sekera jednoruční - nemá dva břity.) Tyč od ní je dlouhá až 90 cm a břit je dlouhý až 30 cm. Obouruční sekera je dvoubřitá, je dlouhá až 130 cm, břit je široký až 60 cm. Se sekerou je těžké zecházet, a proto ji doporučujeme pouze schopnějším bojovníkům. Se sekerou je nutné zacházet opatrně, ať

Pro celodenní hru „Boj o Excalibur“, kterou pořádá 15.května Trojka na Lukově. Zároveň je používáme na náš tábor.

pritihráč nedostane topůrkem. Na topůrko od sekery doporučujeme použít dřevěnou tyč a jako břity koberec s obalenými konci.

Řemdich

Řemdich je málo používaná zbraň, používaná se štítem. Řemdich nedoporučujeme jako dobrou zbraň, ale pro různé "experimentátory" to jistě bude zajímavé dobrodružství. Na tyč doporučujeme dřevo, na provázek něco pevného a kuličku z látky (tenisák NE!). Tyč může být dlouhá až 40 cm, provátek až 25 cm a koule na konci do průměru 10 cm.

Štít

Štít můžete mít buď s

jednoručním mečem, sekerou nebo řemdichem.

Jákykoliv tvar štítu se musí vlézt do čtverce o straně 60 cm. Štít musí být jen se dřeva, pokování nesmí být. Hrany musí být zaoblené. Štítem se nesmí strkat a narážet do soupeře. Štít musí mít nějaký "erbovité" tvar (tzn. žádné čtverce, či obdélníky). Na štítu musí být nějaký obrázkový motiv.

Obleky - kostýmy, dobové oblečení

Říká se že, z 50% úspěchu hry jsou kostýmy. Kostýmy, dobové oblečení, či jednoduše obleky jsou asi skoro tak důležité, jako herní zápal.

Opravdu obleky tvoří celkovou atmosféru hry a bez nich se hra stává jen "běháním po lese s meči", postrádající dobového ducha. I když nebyla zavedena striktní kostýmová povinnost, určitě si nějaký ten oblek někde seženete. Kostýmům se meze moc nekladou, stačí jen

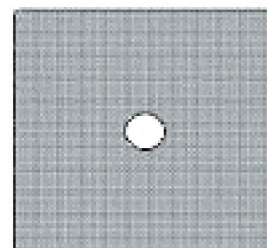
aby to vypadalo nějak pseudostředověce tj. nejlépe tak pseudogoticky. A pro ty packaly, co zatím moc šít neumí a nechtějí obtěžovat okolí je tu nejjednodušší oblek, který vypadá hezky a moc nestojí.

Základní oblek z prostěradla, či kusu látky

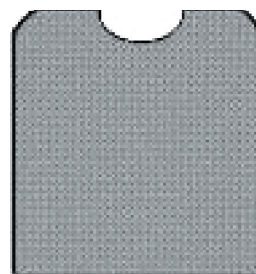
Jako oblek pro hráče, kteří nejsou schopni si oblek různě sešít, poslouží nabatikované prostěradlo s dírou uprostřed. Prostěradlo obarvit je jednoduché, stačí se držet instrukcí na batikovacích barvách Duha. Je to opravdu jednoduché, je to buď barvení v pračce, nebo v hrnci.

1) Prostěradlo z vrchu
Po obarvení prostěradla ustříhnete látku tak, aby byla dlouhá jako dvě délky od ramen po pás, potom vystříhnete doprostřed otvor pro hlavu. Na obrázku to

vidíte zvrchu.

2) Prostěradlo zepředu
Prostěradlo se přehodí přes hlavu a zaznačí se otvory pro ruce. Přehyby látky okolo ramen upravíme tak, aby nebyly vidět rohy prostěradla. Pod otvory pro ruce ty dvě strany látky k sobě zašijte. A nějak obšijte boky, ať se látka nepáře.

Jestliže máte delší kus látky, tak délku dejte dvakrát od ramen po kotníky, opakujte postup, nic nesešívajte a jen si dejte přes to pásek, čímž vytvoříte skvělý efekt, a navíc nemusíte řešit jaké kalhoty si vzít.

Nicméně pořád je nejlepší poprosit babičku, či maminku o pomoc

SEZNAM VĚCÍ NA TÁBOR 2004

Oblečení: kroj + šátek + turbánek, kalhoty ke kroji-ne do gumy (rifle, manžestráky, zelené kapsáče), dlouhé kalhoty - ne tepláky, kraťasy, ponožky, spodní prádlo, trička s krátkým a dlouhým rukávem (košile), svetr nebo mikina, mantl nebo nepromokavá bunda, pokrývka hlavy (šátek nebo šiltovka), oblečení na spaní (teplákovka), boty (pevné boty a sandály), pláštěnka, plavky, kapesníky, oddílové tričko

Ostatní: ešus + lžička + plecháček, spacák + karimatka + celta, malý batůžek, baterka + náhradní baterie, deník + tužka, malý kapesní nožík, sekýrka, KPZ, uzlovačka, ručník + osuška (nebo 2 ručníky)

Hygienické potřeby: zubní pasta + kartáček, hřeben, šampón, mýdlo, krém na ruce a obličej, jelení lůj, repelent, stálé léky které berete po celý rok, osobní lékárnička-malá

- Průkaz zdravotní pojišťovny (okopírovaný odevzdat před táborem)
- Peníze (něco málo na útratu)
- Plátěný pytel na špinavé prádlo (povlak od polštáře)
- Šitíčko
- Kolo + přilba! + ostatní vybavení na kolo
- Oblíbená knížka

Všechny věci zabaleny v batohu. Nikdo nepones nic v ruce. Na tábor jedeme v kroji!

Poznámka pro rodiče: každé dítě je něco jiného a potřebuje jiné množství věcí. Nejlepší bude poradit se s vůdci na přetáborovém setkání s rodiči v pátek 21.května v klubovně v Kateřiněch.

„Coměpotěšilo“

(Zub) Ve středu 14.dubna mně přišla zpráva v tomto znění. „Ahoj Zube, já se moc omlouvám, že jsem nepřišla. Když jsem jela, tak mi podklouzla noha a spadla jsem a zlomila jsem si ruku. Tak ležím v nemocnici. Čau Delfínek.“ Přiznám se, že v první okamžik mě to fakt potěšilo a těší mě to dodě. Nemyslím si, že jsem člověk, kterému by psala proto, že by se nudila. Ani možná, pro svoje neustálé pérování, nepatřím mezi její oblíbené. Spíš to byl smysl pro zodpovědnost oznámit a omluvit se proč, co, kdy a jak. Takže na závěr, „Delfínku, děkuju, žeš mi napsala a myslím, že jsi připravená na přechod do družinky a možná nejen to.“

Skautský zákon: 9. bod skautského zákona pro květen „Skaut je hospodárný, skautka je hospodárná“

(Bára) Často v okolí vidíme, jak se zbytečně vyhazují zachovalé předměty či kvalitní potraviny, nakupují se zbytečné věci a jen málo se šetří časem a penězi. Poznáš však, že mnohé pěkné prožitky, jako je přátelství, dobrý čin, krásy přírody či radost ze hry jsou zadarmo a nelze je za peníze koupit. I tobě již leccos patří – potřeby pro školu, hračky, sportovní náčiní, knížky, oblečení... Také již máš nejspíš nějaké peníze. A máš ještě jeden poklad – čas. S tím vším se musíš naučit dobře hospodařit.

Ze vzpomínek A. B. Svojsíka: „Bylo nám 17 let, když jsme spolu šli poprvé do světa (s Janem Novákem). Sedm neděl vlasteneckého putování pěšky po Čechách, Moravě, Slovensku, Tatrách a Uhrách. Jak jsme sehnali prostředky na cestu, dnes už těžko vykládat, ale vím, že bylo třeba odřící si denně dvouhaléřovou housku o školní přestávce – a než přejít most Palackého, raději stokrát běželi jsme na most Karlův, jen když přibyl dva haléře cestovnímu fondu.“ (Poznámka: Na pražských mostech s výjimkou Karlova se tehdy platilo mýtné.)

Mistr světa? Tak toho znám

(Zub) Zpráva od Ladě "Gina" Šína a rozhovor s mojí mamkou mě přivedl na napsání tohoto článku. Znáám osobně tři mistry světa ve westernových disciplínách. Určitě si někdo řekne no a co, ale pro mě to má velký význam. Víím, že se jejich prostřednictvím můžu naučit spoustu věcí, seznámit se se spoustou lidí a taky sehnat materiály, kterých je u nás pramálo. Myslím tím jak lasa, biče, tak i literaturu a videozáznamy z různých vystoupení a show. Začnu popořadě podle roku získání titulu.

Leo Holcknecht - mistr světa v lasování z roku 2002. O něm jsem psal už v minulém Šestáku.

Jindra Zobl - mistr světa v žonglování s revolvery z roku 2003. S tím jsem se seznámil teď na kurzu v Králíkách. Nabídl mi spolupráci na vystoupení a chválil mě až se hory zelenaly. Zvedl mně sebevědomí a díky němu víím, že to co dělám, dělám dobře a má to smysl.

Ladislav "Gin" Šín - letošní mistr světa v ovládání honáckého biče. Díky němu jsem se naučil základ své kratičkové sestavy, ale myslím, že spolupráce s ním nekončí. Jo, napsal mi tuto zprávu. "Dovoluji si ti oznámit, že jsem po mnoha životních zvratech vyhrál MS v ovládání dlouhého biče "Gin". Takže asi tak. Není to vychloubání, jen radost, že tyto lidi znám a oni znají mě.

Jestli se to podaří, tak **1.srpna bude na hřišti v Pržně kurz na bič, tomahawk a nůž.** Kurz probíhá celý den pod vedením Jindry Zobla. Cena: jen jedna věc - bič 500,- - nůž 500,- . Když půjdu na dvě - bič a nůž 750,-. Na čumendu asi 30,-

A jen dvě informace na závěr. Doufám, že kazeta s bičem a revolverem dorazí co nevidět. Laso už je doma. Chtěl bych udělat v klubovně krátké promítání těchto westernových disciplín. Bližší termín určím později.

Já chci královnu!

(Vybrala Bára z knížky „Příběhy pro potěchu duše“) Kdysi dávno před mnoha staletími bylo jedno slavné město. Rozkládalo se v úrodném údolí, a protože všichni obyvatelé byli šikovní a pracovití, zanedlouho se nevídaně rozrostlo.

Poutníci ho viděli už z dálky a obdivovali oslnivou zář jeho mramoru a zlaceného bronzu. Bylo to zkrátka šťastné město a všichni v něm pokojně žili.

Ale když nastal zlý čas, rozhodli se obyvatelé, že si zvolí krále.

Heroldi svolali všechny zlatými trumpetami před radnici. Nechyběl nikdo. Přišli chudí i bohatí, mladí i staří. Pokukovali po sobě a polohlasně se domlouvali. Až je hlas trubky umlčel. Z davu vystoupil malý tlustý muž v nádherných šatech. Byl to nejbohatší muž ve městě. Zvedl ruku obtěžkanou třpyticími se prsteny a zvolal: „Lidé! Už máme nesmírné bohatství. Peníze nám nechybí. Náš král proto musí být urozený: hrabě, markýz nebo kníže, aby před jeho rodokmenem všichni měli úctu!“

„Ne, pryč s tebou! Buď zticha!“ Méně bohatí obyvatelé města spustili nepopsatelný poprask. „Chceme bohatého a štědrého krále, aby nám pomohl z našich potíží!“

V té době si už vojáci vysadili na ramena svalnatého obra a za výhružného mávání píkami volali: „Tenhle bude naším králem! Ten je nejsilnější!“

Ve všeobecném zmatku nebylo nikomu nic rozumět. Odevšad se ozýval křik, výhružky, pleskot, třeskot zbraní. Potyčky se množili jako houby po dešti a poraněných již byly desítky. Až znovu zazněla trumpet. Dav se pomalu ztišoval. Jeden starý, klidný a obezřetný muž vystoupil na nejvyšší stupínek pod radnicí a řekl: „Přátelé, nebudme blázni a nebijme se kvůli králi, který ještě není. Zavolejme sem nějaké nevinné dítě. To ať rozhodne, koho z nás máme zvolit králem.“

I vzali za ruku jedno dítě a dovedli ho před shromážděný zástup. Stařec se ho zeptal: „Koho by sis přál za krále tohoto velkého města?“

Dítě se podívalo na jednoho po druhém, strčilo si prst do pusy a pak odpovědělo: „Králové jsou oškliví. Já nechci krále. Chci královnu – moji maminku.“

Bud' připraven!

POZOR ! Je vždy zapotřebí rozumně posoudit, zda na uhašení ohně stačíme sami či nikoliv. Je rozhodně lepší běžet pro pomoc dříve než se octne v plamenech celý pokoj nebo byt k čemuž může dojít během několika minut!

Jak zdolat malý oheň?

- utlout plameny silnější pokrývkou, koberečkem, kabátem, nejlépe, když jsou tkaniny mokré a neobsahují umělohmotná vlákna
- uhasit vodou
- zabránit přístupu vzduchu, protože napomáhá hoření (zavřít okna, dveře)

!POZOR! Pokud hasíme elektrické přístroje je nutné nejdříve vypnout elektrický proud.

Jak zdolat velký oheň, na který sám nestačím?

- vyhlásit poplach – volat hoří
- dohlédnout, aby všichni opustili místnost, ve které hoří
- zburcovat všechny lidi v domě

· volat hasiče – číslo **150** nebo **tísňovou linku - číslo 112**

- zavřít v domě hlavní přívod plynu a elektřiny
- opustit hořící objekt, pomoci z něj ostatním

Jak nejrychleji uhasit hořící šaty?

- utlout kabátem, přikrývkou, přehozem nebo kobercem, nejlépe, když jsou tkaniny mokré a neobsahují umělohmotná vlákna
- je nejlepší, když postižený leží na zemi
- hořící šaty na vlastním těle hasíme tak, že se válíme po zemi

! POZOR ! Nikdy neutloukat oheň pomocí oblečení, které je z umělohmotného vlákna (silonové bundy atd.). Takové tkaniny rychle vzplanou.

Hoří

NAŠE AKCE

Nacvičování Famfrpálu

(Sněhula) Inu bylo to tak, Janina nás svolala na 19.00 hod v pondělí, že prej budem nacvičovat famfrpál. A jak se řeklo, tak se i stalo. I když jsem přijela o půl hodky pozděj nic se nestalo. Mým úkolem během hry bylo chytat červený hadrový balón a nahrávat ho ostatním. Jenže ono to nebylo až tak jednoduché, protože nás mezitím ohrožoval Spídy a jeho družstvo svými košťaty. Nejzákeřnější, ze všech protihráčů byl Medvěd, neustále mi házet potluky do zad. Později se ukázalo, že pravidla nejsou až tak v pořádku a tak sa hrálo, jak sa dalo. Dost jsme sa u toho nasmáli a nablblí, dokonce se mi pak ani nechtělo jít dom.

Sadili jsme stromky

(Dazul) 2.dubna 2004 jsme společně s Medvědem a Vápnem (místo oddílovky) vozili z Horákových školek z Bystřice pod Hostýnem sazenice smrčků k výsadbě. Nakoupili jsme jich 330 a oddílovou pokladnu to stálo 1686,-Kč včetně speciálního hnojiva. Naložení v Bystřici a vyložení v Březinách trvalo dost dlouho.

3.dubna 2004 v sobotu byla svolána brigádička do Březin. Účast byla spíše slabší - přišli pouze ti skalní, ale i tak se podařilo vysadit prvních 70 smrčků.

9.dubna 2004 v rámci oddílového pátku pokračovalo sázení - zasazeno bylo asi 30 smrčků.

14.dubna 2004 ve středu se pod velením Irči opět sadilo. Do země bylo dáno asi 70 smrčků.

16.dubna 2004 v pátek v rámci oddílovky se zase sadilo. Sice se to nepodařilo všechno, ale po dnešním dnu zbývá údajně zasadit posledních asi 50 smrčků.

17.dubna 2004 v sobotu - zatímco část oddílu zajišťuje servistem na střediskovém Praseti, pokračuje pod Brumliným vedením v Březinách výsadba. Zasadili 30 stromků. Zbývá k dosazení údajně 50 stromků.

25.dubna 2004 v neděli za mírného mrholení skupina vedená Janinou (+ Irča, Zdenáš a Pája) vysadila během 1,5 hodinky cca 30 stromků. Dle hlášení této skupinky zbývá po tomto datu nasadit ještě cca 60 stromků.

**Velký dík patří
každému členu
oddílu, který si přišel
zasadit alespoň 1
stromek (i když by
jich každý měl zasadit
skoro 8).**

26.dubna 2004 na své družinovce nasadili Šneci asi 20 stromků.

27.dubna 2004 sadily na své družinovce Žaby.

Bílé Karpaty 10.-12.dubna

(Kikina) „A když budoš hodňoš, tak dostanoš tituloš Profikoš,” ujistil mě Spídy. „Oš, jakoš poctoš,” odpověděla jsem, aby si nemyslel, že si toho nevážím. Titul Profík totiž nedostane jen tak někdo. Tím, že jsem se zúčastnila tradiční velikonoční výpravy, jsem se zavázala k tomu, že budu dodržovat veškerá pravidla tohoto nového oddílového „uskupení.” Spídy se potutelně usmál a vytáhl z batohu dva čokoládové zajíčky, aby nám v poslední den jejich krátkého života sehrál divadlo... Letos poprvé po asi pěti letech jsme se na Velikonoce nevydali na Plešiveckou planinu, ale trochu blíže, jenom kousek za hranice, do Bílých Karpat. Je to krásný kousek světa, plný skal, potoků a luk, a tak ani nikdo nic nenamítal proti tomu, abychom tentokrát oželeli planinu. I když, trochu líto mi to bylo, ale to jenom zpočátku, než jsme vysedli v Brumově z vlaku. Připadala jsem si jako úplně někde

jinde, někde ve Skotsku nebo Irsku- zvlněné kopečky, ovce a sem tam lesík s malou kapličkou, všechno zalité jarním sluncem... Vydali jsme se směrem ke kopci zvanému Vršatec, krásnému místu uprostřed skal. Slunko svítí, větřík fučí, a tak se jde dobře. A protože se náš dnešní cíl jmenuje Lednice, pokoušíme se spravedlivě rozdělit jednotlivá patra ledničky, kde kdo bude spát. Na mě zbylo patro s jogurtama a mlékem, což mi docela vyhovuje. Konečně jsme se vynořili z lesa, takže nám už nic nebránilo ve výhledu na skály a hrad, stojící na strmé stěně jedné z nich. Bože, to musela být fuška, stavět hrad na tak příšerném místě, ale zato je takřka nedobytný a obdivuje ho celé okolí. Bohužel ale nebylo vyslyšeno moje mrčení a prosení, abychom se šli na tenhle parádní hrad podívat (vlastně jsem byla přímo odpálkována), a protože se začaly nějak podivně rychle stahovat mraky, vydali jsme se dál. Do toho ještě začal fučet vítr a teplota

klesla tak na pět stupňů, takže jsme radši mazali kopec nekopec, abychom stihli dojít do naší Lednice. (A aby toho nebylo málo, tak jsem si ještě pro jistotu vymkla kotník, aby nám ta cesta neutíkala tak rychle.) Místo na noc jsme ale našli úžasné, dokonce s malou chatičkou, houpačkou a, světe div se, i komfortní kadibudkou. Později jsme sice zjistili, že tu nejsme sami, nýbrž s partou pěkně rostlých divočáků, ale to nám tak dalece nevadilo. Aspoň mně ne, a tak jsem celé toto místo, i s golfovým hřištěm a apartní baseballovou pálkou (a i s těma prasatama) obdržela jako dar k dvacátým narozeninám, které sice mám až zítra, ale ten dort, co měla Janina v batohu by asi do zítřka nepřežil... Ráno mám kotník nafouknutý a zelený jak policejní balónek. No nic, do boty

se mi ovázaný obinadlem stejně nevejde, takže se musím spoléhat jenom na botu. Šak ona ho nějak v klidu udrží. Dneska už není tak pěkně jako včera, vlastně prachšprostě prší, ale zato máme po cestě další hrad, takže se mi jde dobře (kotníku teda moc ne...). Hrad se jmenuje Lednický a je obrovský. Je zčásti vytesaný, a i schody má vytesané, do skály. Vedou na malou plošinku na vrcholku skály a jsou příšerně velké a vysoké. Vždycky jsem si myslela, že lidi dřív dosahovali asi tak mého vzrůstu, tedy mírně trpasličího, ale asi to tak nebylo. Tyhle schody asi budovali příslušníci nějakého jiného národa, který byl asi tak o půl metru vyšší. Z hradu pak pokračujeme dál nádhernou krajinou plnou skal a petrklíčů... Odpoledne zase začalo pršet, takže jsme všichni promoklí a tak trochu navlhli, no, někteří Profíci mají neprofukavú bundu, takže jsou navlhli míň. Proto se rozhodujeme, že přespíme na české straně, abychom už zítra nemuseli přejíždět, a protože je to docela daleko (asi tak třicet kilometrů), jedeme kus vlakem. Nakonec spíme pod širákem na Čertových skalách a ráno jedeme domů, samozřejmě až po krákém horolezeckém představení našich chlapců...

Pořád mi ale něco chybí. „Tož teď už sme všeci Profíci,“ řekl konečně Spídy, rozvalil se na sedačce v autobuse a mně se konečně rozhostil v duši klid.

Prase 16.-18.dubna 2004

(Dazul) PRASE je krycí název pro PRAcovní SETkání na Bařince. Je otevřeno pro všechny starší 15 let - registrované i neregistrované. Rampa ze Čtverky zajišťoval tu pracovní část akce, my servistým (ze ŠESTKY nás tam bylo celkem 10 - tuším, že jsme - jak bývá naším dobrým zvykem na pracovní akci měli největší oddílovou účast). Mimo to, že jsme zvládli opékat prase jsme samozřejmě dělali pořádný úklid v kuchyni (Kikina), uklízeli nepořádek kolem ohniště (Anita, Kecka, Irča), opravovali studnu (Radek), opravovali podbití na schodech (Spídy), opravovali přeražený nosný sloup střechy (Dazul, Pišta). Večer byla mimo prasete a dlouhého zpívání i premiéra

nového filmu o Bařince - „Na Bařince, tam je dobře“. Díky Michálkovi to bylo nádherné letní (jarní) kino pod širým nebem. To Bařinka ještě nezažila.

Famfrpál 21.4.2004

(Sněhula) Opět jsem přišla pozdě... Když se tedy konečně dorazila bylo už skoro po akci. Zastihla jsem již jen pár lidiček jak hrají fotbal a Janinu, jak budoucím nováčkům vypisuje jejich čarodějnické výuční listy. S jedním človíčkem jsem si ještě stihla zahrát krájení mouky. Ze

začátku jsem nechápala oč jako jde, ale štěstí začátečníka se projevilo a tak jsem vyhrála. Za nedlouho nato si Irča svolala všechny k sobě do kruhu a vykládala o skautu, kdy máme schůzky, kdo koho vede, ...atd. Nakonec, ještě následovala prohlídka klubovny a pak šupky, hupky domů.

(Chytrý) Všechno to začalo jednoho krásného rána, kdy slunko nevědělo kde by poslunilo mezu, tak preventivně neposlunilo nic. A tak sme sa ráno v Kačicách naložili do auta Lachimáků a cestů dolů do Ratiboře brali toho, kdo sa na nás pěkně usmál nebo mával kofolů. A když to v Ratiboři moje oko spočetlo už nás v autě sedělo pět, nepočítaje posádku Irčiného plavidla, které také neoplývalo moc velkým prostorem.

A tak sme sa vydali v čele kolony, dle Dazulových slov proto, že Irča nezná cestu do Valmezu a on ju v létě naviguje na kole, sem tam v zimě na saňách za každého počasí. Ale přeca enom většina z nás už slyšela o Dazulových zkratkách ba dokonce je zná na vlastní kůži, tak bych to zas s tím tak nepřeháňal, ale šak znáte Dazula.

A tak sa jelo jako dycky přes Jablůnku, kde sa k nám socknul nějaký další ogar, ale potom sme sa už nezdržovali ničím jiným. Ve valmezu sme sa stavili do velkoskladu velkofirmy Lachim, kde sa pobrala plachta a vedla do jakéhosi turistického oddílu sme dali svoji velkolepou klubovnu do výstavy, nebo co to bude.

Dále pak naše cesta vedla pod vedením mého zkromného já a neméně známého řidiče Dazula přes různé překážky, až zkoušky rozvětvených a hlavně rozbitých cest, pod velkokopec Lysá Hora.

Vyjeli sme až k nejvyššímu hotelu a tam sa nechalo všechno, až na jeden bágl v kterém

měli všeci jídlo a plachtu proto, aby na nás navrchu nepršelo. A tak jako správný gentlecosi sem sa toho ujal, no a hlavně jelikož mně nebyla kosa na záda. Tak sme sa vydali směrem na vrch. Hned za první mezů Žaby vytáhly jakúsi tu svačinu, tak přeca neodmítanu, když ony to tak nabízaly enom toho rozumu trochu eště mám. Tak to ubíhalo na vrchol, že ani vlastně nevím jaktože sme tam byli tak rychle, ale to je jedno. Na vrchu sa vyhodila plachta a postavil přístřešek, který nás chránil proti velkému dešti, kerý byl snad mokřejší než mokro samo. A jelikož sme toho neměli dost tak sme si usmyslili, že by nám mohla byť eště zima tak sa udělal oheň a hned nám bylo teplo. Až na Cipíska, který sa poctivě sušil u ohňa na dešti mimo plachtu no. Čas utěkal jak prase po porážce a tak sme si konečně poslechli každoroční projev,

který sem každoročně úplně slyšel, ale Lysá už byla mimo náš plán, babuše rozhodly a ono sa přece neodporuje, to sa prostě nedělá a nebude dělat aj když sem mněl sto chutí si ju aspoň vyjít', ale chutě nejsů všecko. Tak sem pojed se svojů obvyklů zásobů jídla, osmi rohlíkama minimálně 20dkg tvrdého sýra a dvuma litrama kofoly. A šlo sa dolů zpátky k autu, za doprovodu Fida a písniček. A málem sme trefili aj ten správný směr, kdybychom nenechali lodičky jít k vodě a tele mlet' hubů.

Ale stejně sme trefili k autu, kde sme sa za křovím, které nám dělali opaváčtí skauti a skautky přeslékli do suchého, až na Dazula ten sa styděl, až sa mu triko začervenalo.

Nasedlo sa a naša cesta vedla nyní na naše tábořiště k VVP Libavá tak sme si jeli přes Frýdlant a další různé velkoměsta a jelikož sme nesehnali mapu tak sem si schrupnul. Jakmile sem sa probudil zjistil sem, že jezdíme od kraji ke kraji a okamžitě sem řek Dazulovi, že nemá balit' cěrky s tím jaků má výdrž radši ať si váží Irči ono jistota je jistota, a tak sa po dlouhém přemlouváním zajelo na boční silnici a po třičtvrtěhodině velkého odpočinku Dazul zjistil, že už asi deset minut jede blbě a že sa musí vrátiti. Po dalších patnácti pauzách sme konečně dojeli do Podlesí a první šok - Maruš má omítlý celý barák a tak pěkně - tož to sem čuměl, až sem málem neviděl.

Auto sme nechali u závory, pobrali všechny možné věci a hurá na tábořiště. Dazul sa bál

lidí, kteří chodili po lesi tak sme to šli přes tamější pralesy to bych nevěřil kolik kopců može byt' v lese. Po příchodu sa udělal přístřešek a pod sebe sme si dali rošty a na víku od golema sa udělal oheň. Pojedlo sa popilo sa, Dazul vytáh takovů fajnovů věc no prostě takovů disk na házení. Dali sme si branku a nejdřív, že háže Dazul desetkrát a pak já desetkrát. Dazul mně dal jednoho góla a já sem mu jich dal dva a pak sem si řek, že když už je té starší povahy ono přeca titul střediska nedostává každý mladoch, že už mu žádný nedám a tak sa na skóre už nic neměnilo .

V noci byla kosa taková, že ten spacák byl víc promrzlý než já a to sa mně eště nestalo. Ono přece enom to šplouchání Odry za hlavů celkem aj znervózňuje tak sem musel za noc ze spacáku vzlézt' celkem třikrát. Ráno už bylo celkem klidné ba dokonce úplně obyčejné. A tak sa už enem stáhla plachta, uhasilo ohniště, pokludil Dazul a mohlo sa vyrazit' směr dom. Ono výprava to byla skvělá, ale škoda toho benzínu.

(Fialka) Vyjelo se jako obvykle v 6:50. Tentokrát to bylo jiné v tom, že nás po zastávkách brali do aut Dazul s Irčou. Jelikož nás moc nepřibýlo ani v Ratiboři, dohodli se tedy Dazul s Irčou, že nás auty dovezou až pod Ivančenu. Cestou jsme se stavili do Valmezu pro velkou celtu. Z Valmezu do Frýdlantu navigoval Dazula podle mapy Chytry. Sice jsme jednou špatně odbočili, ale pod Ivančenu jsme dorazili v dobrém čase. Ti co byli na výpravě dva dny si dali do Chytrého batohu jen jídlo a pití. Dazul ještě u aut udělal společné foto. Pak už jsme konečně vyrazili na Ivančenu k mohyle. Na kopci jsme byli celkem brzo. Jako vždy tu bylo moc a moc skautů a skautek. Hned jak jsme si našli místo postavili jsme přístřešek. Já a Dita jsme se najedly a šly se podívat na mohylu. Na mohylu se každý rok nosí kameny různých tvarů a velikostí. Na kameny si můžou družiny nebo jednotlivci nakreslit nějaké obrázky většinou se skautskou tematikou. Na mohyle jsme s Ditou našly kameny od našeho oddílu z minulých let. Pak jsme se šly ohřát k ohni. Byla celkem zima. Janina navrhla, že bychom mohli něco zpívat. Dita s Chytrým začali zpívat písničky od Kabátů. Po chvíli jsem se k nim přidala. Když už jsme skoro všechno přezpívali začalo slavnostní zahájení. Na zahájení se šli všichni podívat. Na začátku jsme si zazpívali s ostatními skauty první dvě sloky skautské hymny. Pak už šli ti co nebyli na dva dny dom. Dazul, Chytrý, Ditka a já jsme byli na dva dny. Udělali jsme si menší poradu a rozhodli se, že schováme přístřešek a půjdeme dolů k autu. Jak jsme odcházeli přišli Trojkaři. Cestou k autu jme kromě Dazula zpívali „Když jsem já sloužil“. U auta jsme se převlékli a pak jsme jeli do Frýdlantu a tam Dazula napadlo, že bychom mohli jet na naše tábořiště. Cesta byla hodně dlouhá. Na tábořiště jsme dorazili kolem šesté. Prohlédli jsme si to tam. Pak jsme si nachystali spaní a pojedli. Při ohni nás napadla skvělá věc na Vánoční Akademii. Spalo se nám celkem dobře. Ráno jsme posnídali, schovali věci a šli k autu. Cesta domů byla taktéž dlouhá. Doma jsme byli akorát na oběd. Kdo chce o této výpravě něco víc vědět, musí se zeptat toho kdo tam byl.

**BOJ O EXCALIBUR
na Hradě Lukov -
15.5.2004**

**S sebou: zbraně, dobový
kostým, jídlo, pití, kus
provázku, 4 kolíky
na prádlo a 20 Kč na
autobus.**

**VÝPRAVA SVĚTLUŠEK
A VLČAT 22.–23.5.2004**

Konec školního roku se rychle blíží a pak nás čeká už poslední vícedenní výprava.

Kdy: 22. – 23.5.2004

Kam: ZOO – Zlín Lešná, pak autobusem na Troják a v neděli pěšky domů

Sraz: V 6:20hod. na autobusové zastávce Ratiboř – kino

S sebou: 150Kč (autobus, vstupné, sobotní jídlo v ZOO), deník a tužka, spacák, celta, karimatka, ešus a lžička, KPZ, dobré boty, oblečení podle počasí a náhradní oblečení, něco málo na útratu, šátek a turbánek, batůžek – do dvojice nebo trojice

Počet lidí a 50Kč od každého (na jídlo) potřebujeme nejpozději do 20.5.2004. Nahlaste se tedy co nejdřív Irči nebo Janině.

Plán na květen

1.5. – závody sv+vl, Orinoko

7.5. – oddílový pátek

14.5. – oddílovka

15.5. - Boj o Excalibur

21.5. – oddílový pátek

22.5. – oddílová výprava –

lezení na skalách

22.-23.5. výprava Světlušek a Vlčat

28.5. – oddílovka

29.5. – Parawesterniáda

Na výpravu na skály 22.5. si vezte jídlo na celý den

Plán na červen

5.6. - Zkuste si triatlon

18.-20.6. - Předtáborová výprava

26.6. - Odjezd na TÁBOR - Puřák

Zlín – Lešná

Známa zoologická zahrada a zámek asi 6km severně od Zlína. V 80.letech 19.století zde vyrostl na místě původního klasicistního zámku romantický secesní zámek. Zámecký mobiliář dodnes obsahuje několik tisíc unikátních a historicky cenných předmětů – porcelánové a cínové nádoby, množství obrazů... V suterénu zámku jsou umístěna mořská akvária a terária. Pro svou ojedinělost byl zámek i s přilehlým parkem zapsán do ústředního seznamu nemovitých a kulturních památek ČR.

Zoologická zahrada vznikla kolem roku 1929, kdy sem majitel panství Josef Seilern soustředil množství exotických zvířat. Pro veřejnost byla ZOO zpřístupněna v roce 1948. Její plocha zabírá 42 hektarů a chová se zde přes 200 druhů zvířat. Její součástí je i obora s volným výběhem daňků, muflonů a jelenů. V oboře je odpočinkový prostor a dětský koutek. Jako jediná zoologická zahrada v ČR se může pochlubit chovem ušlechtilých koní – Lipicánů.

Toto číslo ŠESTÁKU
je určeno pro:

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít
na <http://sestka/skauti.cz> (sekce ČASOPISY).